"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନରୂପକ ରତ୍ନ ଅଛି, ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ବ୍ୟବସାୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଶିଖୁଛ, ଭକ୍ତି ନୁହେଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମନୁଷ୍ୟ ଡ୍ରାମାର କେଉଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନିଧାର୍ଯ୍ୟକୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଲୀଳା ମନେ କରି ତାଙ୍କର ମହିମା କରିଥା'ନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଯିଏ ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭାବନା ରଖିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ଭକ୍ତି କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସେହି ଦେବୀ ବା ଦେବତାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କିଛି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହିଭଳି ଗୋଟିଏ ପଟେ ଭଗବାନଙ୍କର ମହିମା କରୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟପଟେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହି ଗ୍ଲାନି ମଧ କରି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ— ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଦିଆଯାଇଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଥବା ଦେବତାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ କରୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାୟ ନମଃ, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାୟ ନମଃ, ଶଙ୍କର ଦେବତାୟ ନମଃ ପୁଣି କୁହାଯାଏ ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ । ଏକଥା ମଧ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶିବଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ମୂଳବତନରେ ଶିବବାବା ଏବଂ ଆତ୍ମାରୂପି ଶାଳିଗ୍ରାମ ରହିଥା'ନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଁ ସବୁ ସତସଙ୍ଗ ଅଛି ବାସ୍ତବରେ ତାହା କୌଣସି ସତ୍ର ସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ତ ମାୟାର ସଙ୍ଗ ଅଟେ । ସେଠାରେ ଏପରି କେହି ଭାବିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଗୀତା ମଧ ଶୁଣିବେ ତେବେ ମଧ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ବୋଲି ଭାବିବେ । ଦିନକୁ ଦିନ ଗୀତାର ପାଠ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କମ୍ ହୋଇ ଯାଉଛି କାହିଁକିନା ନିଜର ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ନେହ ରହିଛି, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହିଁ ଝୁଲାରେ ଝୁଲାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଭାବୁଛ ଆମେ କାହାକୁ ଝୁଲାଇବୁ ? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଝୁଲାଯାଇଥାଏ, ବାପକୁ ତ ଝୁଲାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କ'ଣ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଝୁଲାଇବ ? ସେ ତ ବାଳକ ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ମଧ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ସେ ତ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଝୁଲାଇବ । ଅନେକଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରେ ତ ସାରା ବିଶ୍ୱ ଅଛି କାହିଁକି ନା ସେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ମୁଖରେ ବିଶ୍ୱ ରୂପକ ଲହୁଣୀ ରହିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ମଧ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ଲହୁଣୀ ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଲଢୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରେ ଲହୁଣୀ ରୂପୀ ଗୋଲକ ଦର୍ଶାଇଥା'ନ୍ତି, ଏହିପରି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ହେଲେ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ଅର୍ଥ ବୁଝାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଭଗବାନ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି— ଧରିନିଅ କେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନବଧା ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ମଧ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଲେ । ଯିଏ ଯେଉଁ ଭାବନାରେ ଯାହାର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁରୂପ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ତ ଭଗବାନଙ୍କର କରୁଣା ଅଟେ ଯେ ସେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଖୁସି ପାଇଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଏତେ ପ୍ରଶଂସା ମଧ କରୁଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ପଟେ ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଗୋଡ଼ି ମାଟିରେ ମଧ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ସହ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି— ବାସ୍ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା, କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀ ଆସିବ କେଉଁଠୁ ? ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ କୃଷ୍ଣପୁରୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି କଂସପୁରୀ । କଂସ, ଅକାସୁର, ବକାସୁର, କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ, ରାବଣ ଏସବୁ ଅସୁରମାନଙ୍କର ନାମ ଅଟେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ବସି ଲେଖିଛନ୍ତି ।

ଏକଥା ମଧ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୁରୁ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମତଃ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ, ସେ ଭକ୍ତି ହିଁ ଶିଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଏହାଙ୍କୁ ସତଗୁରୁ କୁହାଯାଉଛି । ଇଏ କେବେ ଭକ୍ତି

ଶିଖାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭକ୍ତି କରି କେତେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି, ଝାଞ୍ଜ ବଜାଉଛନ୍ତି, ବନାରସରେ ତୁମେ ଦେଖିବ ସବୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଦୋକାନଦାରୀ, ଭକ୍ତିର ଧନ୍ଦା । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଧନ୍ଦା ହେଲା ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର, ଏହାକୁ ହିଁ ବ୍ୟାପାର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବାବା ମଧ୍ୟ ରତ୍ନର ବ୍ୟପାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା କେଉଁ ପ୍ରକାରର ରତ୍ନ ! ଏହି କଥାକୁ ସେହିମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ଯିଏ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଥିବେ, ଅନ୍ୟମାନେ ଏକଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ପଛରେ ଆସି ବୁଝିବେ । ଏ ଧର୍ମରୁ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଅନେକ ପରିବ□ିତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ରାଜା ଜନକଙ୍କର ଏକ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ଜନକ ପୁଣି ଅନୁଜନକ ହେଲେ । ଯେପରି କାହାର ନାମ କୃଷ୍ଣ ଅଟେ ତେବେ କହିଥା'ନ୍ତି ତୁମେ ଦୈବଯୋଗରୁ ଅନୁକୃଷ୍ଣ ହେବ । କେଉଁଠି ସେହି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ କୃଷ୍ଣ, କେଉଁଠି ଇଏ ! କାହାର ନାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ ମହିମା ଗାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ବୁଝି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଆମ ମଧ୍ୟରେ ଫରକ କ'ଣ ଅଛି ? ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ? ତୁମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବ । ଏହି ଚକ୍ର ଅନେକ ଥର ଘୂରିସାରିଛି । ଚକ୍ର କେବେ ବନ୍ଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏହି ନାଟକର ଅଭିନେତା ଅଟ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏତିକି ନିଶ୍ଚିତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ବାକି ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଅଟେ । ସେଠାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆଲୋକ ନାହିଁ । ପ୍ରାୟତଃ ସାଧାରଣ ଗରୀବ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ବୁଝିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକିନା ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ସାହୁକାର ଥିଲା, ଏବେ ଭାରତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଗରୀବ ହୋଇଯାଇଛି । ସମସ୍ତ ଖେଳ ଭାରତ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଭାରତ ସଦୃଶ ପବିତ୍ର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ ପବିତ୍ର ଖଣ୍ଡ ରହିଥାଏ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ଏକ ବେହଦର ଦୀପପୁଞ୍ଜ ଅଟେ । ଯେପରି ଲଙ୍କା ଟାପୁ ରହିଛି । ଦେଖାନ୍ତି ଯେ ରାବଣ ଲଙ୍କାରେ ରହୁଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଯେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ସାରା ବେହଦର ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଲଙ୍କା ଉପରେ ରହିଛି । ଏହି ସାରା ସୃଷ୍ଟି ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ । ତେଣୁ ଏହା ଟାପୁ ଅଟେ । ଏହି ଟାପୁରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସବୁ ସୀତାମାନେ ରାବଣର ଜେଲ୍‌ରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ହଦର କଥା ସବୁ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଏସବୁ କଥା ବେହଦର ଅଟେ । ଏହା ବେହଦର ନାଟକ ଅଟେ, ବେହଦ ନାଟକରେ ହିଁ ପୁଣି ଛୋଟ-ଛୋଟ ନାଟକ ବସି ବନାଇଛନ୍ତି । ଏହି ସିନେମା ଆଦି ମଧ୍ୟ ଏବେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାରେ ସହଜ ହେଉଛି । ବେହଦର ସାରା ଡ୍ରାମା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ମୂଳବତନ, ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୂଳବତନର ବାସିନ୍ଦା ଅଟୁ । ଦେବତାମାନେ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନବାସୀ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ହାଡ଼ ମାଂସର ଶରୀର ନଥାଏ । ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବତନର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଯାତ୍ରା କରୁଛ ଭବିଷ୍ୟରେ ଏହି ଯାତ୍ରା ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ମୂଳବତନରୁ ଆସୁଛ ତେବେ ଭାୟା ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ଦେଇ ଆସୁନାହଁ, ସିଧାସଳଖ ଆସୁଛ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଭାୟା ସୂକ୍ଷ୍ମବତନ ଦେଇ ଯାଉଛ । ଏବେ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ପାର୍ଟ ଚାଲିଛି । ଏହି ସବୁ ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ସାଧୁ - ସନ୍ଥ ଆଦି କେହି ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଏପରି କଥାବା□ା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ବିନା ତ କଥାବା□ା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଛି । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏସବୁ ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ନିରାକାର ବାବା, ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବବାବା । ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନାମ ତ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ, ତୁମ ଶରୀରର ନାମ ବଦଳିଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ନାମ ତ ଶିବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ବୁଝିଥା'ନ୍ତି, ଅନ୍ୟପ୍ରକାରେ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ନାମ ରୂପ ଦେଶ କାଳକୁ

ମଧ୍ୟ ବୁଝିଗଲଣି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ନାମ ରୂପ ବିନା କୌଣସି ଜିନିଷର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ । ଯେତେବେଳେ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ଈଶ୍ୱର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ ତେବେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଲୁ ନା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ଅନେକଙ୍କୁ ଚତୁର୍ଭୁଜର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଆମେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ହେବୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ସ୍ୱର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସିଂହାସନ ପଛରେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚିତ୍ର ରଖିଥା'ନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀରେ ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ତାହା କୃଷ୍ଣପୁରୀ, ଏହା ହେଉଛି କଂସପୁରୀ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହି ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖାଯାଇଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋର ରୂପ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । କେହି ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଏକ ତାରକା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ଲିଙ୍ଗ ରୂପ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ନଚେତ୍ ପୂଜା କିପରି ହେବ । ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କଲେ ଆଙ୍ଗୁଠି ସଦୃଶ ଶାଳିଗ୍ରାମ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ପଟେ ତାକୁ ଏକ ଅଜବ ତାରକା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ରାମକୃଷ୍ଣ ଓ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କର ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି, ଯେ ବିବେକାନନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ମୋ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଏବେ ତାଙ୍କୁ କାହାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥିବ ? ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ତ ଏକ ହିଁ ଅଟେ । ବିନ୍ଦୁ ଦେଖିଲେ, କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରି ନଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ତ କେହି ଚାହୁଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବୁ । ସେ ବସିଥିଲେ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉ । ବାସ୍, କହିଦେଲେ ଜ୍ୟୋତି ଥିଲା ତାହା ମୋ ଶରୀରର ପ୍ରବେଶ କରିଗଲା । ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ବୁଝିଲେ ଯେ ଏହାହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ଅଟେ । ଗୁରୁଙ୍କଠାରେ ଭାବନା ରହିଥାଏ, ଭଗବାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ । କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବୁଝାଇବ କିଏ ? ଏବେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଯେଉଁ-ଯେଉଁ ରୂପରେ ଯେପରି ଭାବନା ରଖିଥା'ନ୍ତି, ଯେଉଁ ଚେହେରା ସ୍ମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ । ଯେପରି ଗଣେଶଙ୍କର ବହୁତ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଚୈତନ୍ୟ ରୂପ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ । ନଚେତ୍ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କିପରି ହେବ ? ତେଜୋମୟ ରୂପ ଦେଖି ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କଲୁ । ସେଥିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ, ଆରୋହଣ କଳା । ପ୍ରଥମେ ଜନ୍ମ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି କମ୍ ହୋଇ-ହୋଇ ଅନ୍ତ ସମୟ ଆସିଯାଏ । ପିଲାମାନେ ହିଁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଆସିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଆସିବେ, ବାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ-ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ରରେ ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖିଦିଅ । ବହୁତ ଯୁକ୍ତିରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା— ଯାଦବ, କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ତା'ର ଏହି ଚିତ୍ର ଅଟେ । ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାର— ତୁମେ କୁହ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ? ନ ଜାଣିଛ ତ ଏହାର ଅର୍ଥ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତ ନାହିଁ ନା, ତେଣୁ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତ ନାହିଁ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିରୁ ବ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବିଜୟନ୍ତୀ, ସତ୍ୟମେବ ଜୟତେ ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ ବିଜୟ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏବେ ତୁମେ ସିଦ୍ଧ କରି କହୁଛ— ଗୀତା ଭଗବାନ ଶିବ ଶୁଣାଇଥିଲେ, ସେହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ । ଏମାନେ ତ ଗୀତାକୁ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନଉବାଚ ଭାବି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ — କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ହାଜିର-ନାଜିର ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନା ଭଗବାନଙ୍କୁ । କହିଥା'ନ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ମନେ ପକାଇ ସତ୍ୟ କୁହ । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖିଦେବାରୁ ସବୁ ଗଡବଡ ହୋଇଗଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଗଲା ନା । ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ଗୁପ୍ତ ନିଶା ରହିଥାଏ । ନିଶାର ସହିତ ବୁଝାଇଲେ ସଫଳତା

ମିଳିବ । ତୁମର ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେ ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଇ ଏହିପରି ହେବୁ । ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ପରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହୁଛନ୍ତି । ନିଜର ଯା□ ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର— ଆମେ କେତେ ୟାଦରେ ରହୁଛୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଭବିଷ୍ୟ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ । ଏବେ ଫେଲ ହୋଇଗଲେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପାନ୍ତର ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ, ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ସେ□ରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବିକାରର ବଶୀଭୁତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସେ□ରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଇଶ୍ୱର ତ ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ଦରକାର ଯେ ଏସବୁ ବସି ଦେଖିବେ । ତୁମେ ମିଥ୍ୟା କହିବ, ବିକର୍ମ କରିବ ତେବେ ନିଜର ହିଁ କ୍ଷତି କରିବ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ, ମୁହଁ କଳା କଲେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ବାବା ଜାଣିଲେ ତେବେ ମଧ୍ୟ କଥା ଏକା ହେଲା ନା । ତାଙ୍କର ଜାଣିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକ ଅଛି । ନିଜେ ବୁଝିବା ଦରକାର— ମୁଁ ଏପରି କର୍ମ କଲେ ମୋର ଦୁର୍ଗତି ହେବ । ବାବା କ'ଣ ବତାଇବେ ? ହଁ, ଡ୍ରାମାରେ ଅଛି ତ କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ବାବାଙ୍କୁ ଲୁଚାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସତ୍ୟାନାଶ କରିବା । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମର ଏହି ଚିନ୍ତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବୁ । କେହି ମରନ୍ତୁ ଅଥବା ବ□ନ୍ତୁ, ତାଙ୍କ ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ । ଫୁରନା (ଚିନ୍ତା) ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବର୍ସା କିପରି ନେବୁ ? ତେଣୁ ଯାହାକୁ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସଂକ୍ଷେପରେ ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଗୁପ୍ତ ନିଶାରେ ରହି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ହୃଦୟକୁ ଦଂଶନ କଲାଭଳି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଯା□ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହୁଛୁ ?

(୨) ସର୍ବଦା ଏହି ଚିନ୍ତା ରହୁ ଯେ ମୋତେ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବିକର୍ମ କରିବା, ମିଛ କହି ନିଜର କ୍ଷତି କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ବିଶେଷତା ଗୁଡିକୁ ଦାନ ଦେଇ ମହାନ ଆତ୍ମା ହେଉଥିବା ମହାଦାନୀ ହୁଅ

ଜ୍ଞାନର ଦାନ ତ ସମସ୍ତେ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମଭଳି ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ବିଶେଷତା ଗୁଡିକୁ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯିଏବି ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହର ଅନୁଭୂତି ହେଉ, ତୁମ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ ବାବାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣରେ ବାବାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଦେଖାଯାଉ । ତୁମର ବିଶେଷତା ଗୁଡିକୁ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହେବାରେ ପ୍ରେରଣା ମିଳୁ, ଏହିଭଳି ମହାଦାନୀ ହୋଇପାରିଲେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂଜ୍ୟ ହେବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ହେବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମହାନ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ରହିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜ୍ଞାନୀ ।